Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prezentate la 9 iulie 2020 [1]

Cauza C-56/19 P

RFA International, LP
împotriva

Comisiei Europene

„Recurs – Dumping – Import de ferosiliciu originar din Rusia – Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 – Articolul 11 alineatele (9) și (10) – Respingere a cererilor de rambursare a taxelor antidumping achitate – Metodă de anchetă – Schimbare a circumstanțelor în ceea ce privește ancheta inițială sau anchetele intermediare de rambursare și de reexaminare intermediară – Preț de export construit – Deducerea taxelor antidumping achitate – Elemente de probă concludente”

1. În anul 2008, Consiliul a aprobat Regulamentul (CE) nr. 172/2008 [2] de impunere a unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de ferosiliciu (aliaj utilizat pentru obținerea fierului și a oțelului) originar, printre alte țări, din Rusia [3].

2. În regulamentul respectiv s-a stabilit o taxă antidumping (de 22,7 %) aplicabilă prețului net franco frontieră a Uniunii, înainte de vămuire, pentru produse fabricate de două întreprinderi cu sediul în Rusia [4], afiliate cu RFA International, LP (denumită în continuare „RFA”) [5].

3. Întreprinderile afectate de măsurile antidumping prevăzute de regulamentul de bază au inițiat mai multe proceduri pentru a solicita anularea parțială a acestuia, reexaminarea lor sau rambursarea taxelor antidumping achitate deja.

4. RFA, în special, a solicitat rambursarea respectivă în ceea ce privește sumele plătite cu titlu de taxe antidumping de la 1 octombrie 2010 la 31 decembrie 2012.

5. La 18 decembrie 2014, Comisia a respins această cerere de rambursare, prin Deciziile C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811, final, C(2014) 9812 final și C(2014) 9816 final (denumite în continuare „deciziile atacate”).

1 Limba originală: spaniola.

2 Regulamentul Consiliului din 25 februarie 2008 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii impuse la importurile de ferosiliciu originare din Republica Populară Chineză, Egipt, Kazahstan, fosta Republică iugoslavă a Macedoniei și Rusia (JO 2008, L 55, p. 6, denumit în continuare „regulamentul inițial”).

3 Procedura a fost inițiată ca urmare a unei plângeri formulate la 25 februarie 2008 de Comité de liaison des industries de ferroalliages (Comitetul de Legătură al Industriilor de Aliaje Feroase) (Euroalliages).

4 Era vorba despre întreprinderile Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (denumită în continuare „CHEMK”) și Kuzneckie Ferrsplavy OAO (denumită în continuare „KF”).

5 RFA deține o sucursală în Elveția care este responsabilă cu vânzările CHEMK și ale KF pentru export, în special către Uniunea Europeană.

6. La 4 martie 2015, RFA a sesizat Tribunalul cu o acțiune în anulare împotriva deciziilor respective, susținând că acestea încălcau mai multe dispoziții ale Regulamentului (CE) nr. 1225/2009[6].

7. Tribunalul a respins acțiunea introdusă de RFA prin Hotărârea din 15 noiembrie 2018[7], împotriva căreia este îndreptat prezentul recurs.

I. Cadrul juridic. Regulamentul nr. 1225/2009

8. Potrivit articolului 11:

„[…]

(8) Fără a aduce atingere alineatului (2), un importator poate cere rambursarea taxelor percepute atunci când se demonstrează că marja de dumping pe baza căreia au fost achitate taxele a fost eliminată sau redusă la un nivel inferior nivelului taxei în vigoare.

Pentru a obține rambursarea taxei antidumping, importatorul trebuie să înainteze o cerere Comisiei. Această cerere se prezintă prin intermediul statului membru pe teritoriul căruia au fost puse în liberă circulație produsele, în termen de șase luni de la data la care valoarea taxelor definitive care urmează a fi percepute a fost stabilită de către autoritățile competente sau de la data la care a fost decisă perceperea definitivă a sumelor plătite cu titlu de taxe provizorii. Statele membre transmit de îndată cererea Comisiei.

O cerere de rambursare nu este considerată ca fiind susținută în mod corespunzător de elemente de probă decât în cazul în care conține informații precise cu privire la suma corespunzătoare rambursării taxelor antidumping solicitată și este însoțită de toate documentele vamale referitoare la calcularea și la plata acestei sume. Ea trebuie, de asemenea, să conțină probe, pentru o perioadă reprezentativă, ale valorilor normale și ale prețurilor de export către Comunitate pentru exportatorul sau producătorul căruia i se aplică taxa. Atunci când importatorul nu este asociat cu exportatorul sau cu producătorul în cauză și când această informație nu este disponibilă imediat sau când exportatorul sau producătorul refuză să o comunice importatorului, cererea trebuie să conțină o declarație a exportatorului sau a producătorului cu privire la faptul că marja de dumping a fost redusă sau eliminată, în conformitate cu prezentul articol, și că vor fi furnizate Comisiei elementele de probă pertinente. În cazul în care aceste elemente de probă nu sunt furnizate de către exportator sau de către producător într-o perioadă rezonabilă, cererea este respinsă.

După consultarea comitetului consultativ, Comisia decide dacă și în ce măsură este necesar să se aprobe cererea sau poate decide oricând deschiderea unei reexaminări intermediare; informațiile și constatările care decurg din această reexaminare, stabilite în conformitate cu dispozițiile aplicabile acestui tip de reexaminare, sunt utilizate pentru a stabili dacă și în ce măsură se justifică o rambursare. […]

(9) În toate anchetele de reexaminare sau de rambursare efectuate în temeiul prezentului articol, Comisia aplică, în măsura în care circumstanțele nu s-au schimbat, aceeași metodă ca și în ancheta care a avut ca rezultat impunerea taxei, ținându-se seama de dispozițiile articolului 2, în special de alineatele (11) și (12), și de dispozițiile articolului 17.

6 Regulamentul Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 2009, L 343, p. 51, denumit în continuare „regulamentul de bază”)

7 Hotărârea RFA International/Comisia (T-113/15, nepublicată, EU:T:2018:783, denumită în continuare „hotărârea atacată”).

(10) În orice anchetă efectuată în conformitate cu prezentul articol, Comisia examinează fiabilitatea prețurilor de export în sensul articolului 2. Cu toate acestea, în cazul în care se decide construirea prețului de export în conformitate cu articolul 2 alineatul (9), ea trebuie să calculeze prețul de export fără să deducă valoarea taxelor antidumping achitate, atunci când sunt prezentate elemente de probă concludente conform cărora taxa este reflectată în mod corespunzător în prețurile de revânzare și în prețurile de vânzare ulterioare în Comunitate."

II. Situația de fapt din litigiu

9. Pentru a înțelege mai bine situația de fapt, este oportun să amintim dificultățile procedurale pe care le implică acțiunea introdusă de RFA (sau de întreprinderile afiliate) cu privire la taxele antidumping respective, la care atât Tribunalul, cât și Curtea au trebuit să răspundă.

A. (Prima) acțiune în anulare

10. În urma adoptării regulamentului inițial, în anul 2008, CHEMK și KF au introdus o acțiune în fața Tribunalului prin care au solicitat declararea nulității parțiale a acestuia.

11. Tribunalul a respins acțiunea respectivă prin Hotărârea din 25 octombrie 2011 [8], împotriva căreia întreprinderile reclamante au declarat recurs.

12. Curtea a respins recursul prin Hotărârea din 28 noiembrie 2013 [9].

B. Prima procedură de reexaminare și (a doua) acțiune în anulare

13. La 30 noiembrie 2009, CHEMK și KF au solicitat reexaminarea intermediară a regulamentului inițial.

14. Această procedură s-a încheiat cu adoptarea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 60/2012 [10], care a menținut măsura antidumping inițială.

15. CHEMK și KF au introdus o acțiune la Tribunal prin care au solicitat declararea nulității parțiale a Regulamentului de punere în aplicare nr. 60/2012.

16. Tribunalul a respins această acțiune prin Hotărârea din 28 aprilie 2015 [11], pe care întreprinderile reclamante au atacat-o cu recurs.

17. Curtea a respins recursul respectiv prin Ordonanța din 9 iunie 2016 [12].

8 Hotărârea CHEMK și KF/Consiliul (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 Hotărârea CHEMK și KF/Consiliul (C-13/12 P, nepublicată, EU:C:2013:780).

10 Regulamentul de punere în aplicare al Consiliului din 16 ianuarie 2012 de încheiere a reexaminării intermediare parțiale, în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009, a măsurilor antidumping aplicabile importurilor de ferosiliciu originar, printre altele, din Rusia (JO 2012, L 22, p. 1).

11 Hotărârea CHEMK și KF/Consiliul (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 Ordonanța CHEMK și KF/Consiliul (C-345/15 P, nepublicată, EU:C:2016:433).

C. Procedurile de rambursare succesive

1. Prima și a doua perioadă de anchetă de rambursare și (a treia) acțiune în anulare

18. În perioada cuprinsă între 30 iulie 2009 și 10 decembrie 2010, CHEMK și KF au formulat mai multe cereri de rambursare a taxelor antidumping achitate între 7 ianuarie 2009 și 10 decembrie 2010.

19. Ancheta de rambursare s-a axat pe perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 30 septembrie 2010, pe care Comisia a împărțit-o în două subperioade: „prima perioadă de anchetă de rambursare", de la 1 octombrie 2008 la 30 septembrie 2009, și „a doua perioadă de anchetă de rambursare", de la 1 octombrie 2009 la 30 septembrie 2010.

20. La 10 august 2012, Comisia a emis Deciziile C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final și C(2012) 5611 final, prin care a admis cererile de rambursare referitoare la prima perioadă de anchetă de rambursare și a respins cererile referitoare la a doua perioadă.

21. RFA a atacat deciziile respective la Tribunal, care a respins acțiunea sa prin Hotărârea din 17 martie 2015 [13].

22. RFA a atacat cu recurs Hotărârea din 17 martie 2015 a Tribunalului. Curtea a respins recursul prin Hotărârea din 4 mai 2017 [14].

2. A treia și a patra perioadă de anchetă de rambursare și (a patra) acțiune în anulare

23. Între 1 martie 2011 și 26 iunie 2013, RFA a formulat noi cereri de rambursare a taxelor antidumping, de data aceasta pentru perioada cuprinsă între 1 octombrie 2010 și 31 decembrie 2012.

24. Comisia, după ce a diferențiat două subperioade („a treia perioadă de anchetă de rambursare", de la 1 octombrie 2010 la 31 decembrie 2011, și „a patra perioadă de anchetă de rambursare", de la 1 ianuarie 2012 la 31 decembrie 2012), a respins cererile RFA prin deciziile atacate.

25. La 4 martie 2015, RFA a introdus la Tribunal o (a patra) acțiune în anulare, prin care a atacat deciziile respective. Cererile sale au fost respinse prin Hotărârea din 15 noiembrie 2018, care a fost atacată cu prezentul recurs de RFA.

D. A doua procedură de reexaminare și (a cincea) acțiune în anulare

26. Cu ocazia expirării măsurilor antidumping stabilite în regulamentul inițial, Comisia a deschis o procedură de *reexaminare în perspectiva expirării* acestora, care s-a finalizat prin adoptarea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 360/2014 [15], prin care s-a menținut taxa antidumping de 22,7 % instituită prin regulamentul inițial.

27. CHEMK și KF au atacat Regulamentul de punere în aplicare nr. 360/2014 la Tribunal, care a respins acțiunea lor prin Hotărârea din 15 noiembrie 2018 [16]. Hotărârea respectivă a rămas definitivă.

13 Hotărârea RFA International/Comisia (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 Hotărârea RFA International/Comisia (C-239/15 P, nepublicată, EU:C:2017:337).

15 Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei din 9 aprilie 2014 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de ferosiliciu originar din Republica Populară Chineză și din Rusia, în urma unei reexaminări efectuate în perspectiva expirării măsurilor în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului (JO 2014, L 107, p. 13).

16 Hotărârea CHEMK și KF/Comisia (T-487/14, EU:T:2018:792).

III. Procedura în fața Tribunalului

28. Acțiunea în anulare introdusă de RFA la 4 martie 2015 împotriva deciziilor atacate conținea trei motive, dintre care aici este relevant numai cel de al doilea, prin care se reproșa că deciziile respective încalcă articolul 11 alineatele (9) și (10) din regulamentul de bază.

29. În ceea ce privește susținerile RFA și ale Comisiei în legătură cu acest motiv, facem trimitere la punctele 58-68 din hotărârea atacată, în cuprinsul cărora Tribunalul face un rezumat al argumentelor celor două.

30. Prin urmare, ne vom limita să transcriem punctele 69-75 și 77-79 din hotărârea atacată, în cuprinsul cărora Tribunalul explică de ce respinge motivul de anulare respectiv. Acesta explică în următorii termeni:

„69 În acest sens, mai întâi trebuie să se sublinieze că, în ceea ce privește aplicarea articolului 11 alineatul (10) din regulamentul de bază, este justificat faptul ca, în cazul unei evoluții semnificative a costurilor de producție a produselor în cauză între perioada de anchetă luată în considerare anterior și noua perioadă de anchetă, Comisia, atunci când stabilește dacă taxele antidumping sunt reflectate în mod corespunzător în prețurile de revânzare a produselor respective pe teritoriul Uniunii în această din urmă perioadă, să nu țină cont de prețurile de revânzare utilizate în prima dintre aceste perioade, ci de costurile constatate în cursul noii perioade de anchetă. Aceste considerații sunt valabile inclusiv atunci când se poate aprecia că a existat o schimbare de metodă față de demersurile realizate în cadrul unei investigații anterioare, astfel cum se întâmplă în speță, contrar celor susținute cu titlu principal de Comisie în deciziile atacate, după cum se arată la punctul 22 de mai sus.

70 Această practică are scopul de a asigura soliditatea analizei în ceea ce privește compararea unor situații complexe pe plan economic nu numai cu scopul de a justifica temeinicia măsurilor adoptate în temeiul reglementării antidumping, ci și de a asigura, între operatorii care pot face obiectul acestor măsuri, respectarea principiului general al dreptului Uniunii privind egalitatea de tratament. Astfel, deși obiectivul de a asigura soliditatea, în analiza economică, a comparării situației între cele două perioade justifică, în principiu, aplicarea aceleiași metode, această situație nu se regăsește în cazul în care parametrii pertinenți s-au modificat suficient pentru a face aplicarea metodei utilizate anterior inaptă să dea un rezultat fiabil, în speță pentru a aprecia dacă taxele antidumping au fost sau nu reflectate în mod corespunzător în prețurile de revânzare și în prețurile de vânzare ulterioare în Uniune (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 18 septembrie 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punctele 50 și 59). Or, astfel cum arată Comisia, deși costurile de producție au crescut în mod semnificativ între cele două perioade comparate, o creștere a prețurilor de revânzare în Uniune, chiar importantă, nu garantează în mod necesar că taxele antidumping au fost reflectate în mod corespunzător, cu alte cuvinte reflectate în întregime, în stabilirea acestor prețuri. Costurile de producție pot să fi crescut mai mult decât prețurile. În acest caz, chiar dacă noile prețuri sunt mai mari decât nivelul vechilor prețuri majorate cu taxele antidumping, persoanele interesate nu repercutează în mod corespunzător taxele antidumping ținând seama de evoluția costurilor lor de producție.

71 Argumentele invocate de reclamantă în prezenta cauză nu pun sub semnul îndoielii analiza respectivă. În primul rând, contrar celor susținute în esență de reclamantă, articolul 11 alineatul (10) din regulamentul de bază nu implică în niciun fel, în măsura în care privește problema dacă «taxa este reflectată în mod corespunzător în prețurile de revânzare», că numai echivalentul taxei antidumping ar trebui inclus în noul preț de revânzare în plus față de prețul de revânzare practicat anterior pentru a putea beneficia de un răspuns pozitiv. Astfel, o taxă suplimentară în raport cu costurile suportate în mod normal nu este «reflectată în mod corespunzător» decât dacă se adaugă la aceste alte costuri. Or, dacă aceste alte costuri cresc, dar prețul de revânzare crește mai puțin, în realitate, taxa nu este decât parțial sau deloc adăugată la

aceste alte costuri, chiar dacă echivalentul taxei a fost adăugat la prețul de revânzare practicat anterior. Avizul Comisiei privind rambursarea taxelor antidumping, invocat de reclamantă și citat la punctul 58 de mai sus, nu este nicidecum contradictoriu cu această analiză. Aceeași situație se regăsește și în cazul Hotărârii din 18 noiembrie 2015, Einhell Germany și alții/Comisia (T-73/12, EU:T:2015:865), de asemenea invocată de reclamantă. În special, punctul 155 din această hotărâre arată, interpretat în contextul său, că o altă metodă decât compararea prețurilor de revânzare practicate în Uniune înainte și după impunerea taxelor antidumping poate fi adecvată pentru a stabili dacă aceste taxe sunt sau nu reflectate în noile prețuri de revânzare în Uniune.

72 În ceea ce privește elementele concrete ale speței, referitor la cea de a patra perioadă de anchetă de rambursare, aferentă anului 2012, trebuie subliniat că, în deciziile atacate, de exemplu, în considerentul (85) al Deciziei C(2014) 9805 final, Comisia a declarat că avusese loc o creștere semnificativă a costurilor de producție față de perioada de anchetă originală, de 109 %, fără ca reclamanta să conteste acest aspect pe fond, în special în prezenta acțiune. În aceste împrejurări, pentru a stabili dacă taxele antidumping au fost reflectate în mod corespunzător în prețurile de revânzare în Uniune aplicate de reclamantă în numele CHEMK și al KF în scurta perioadă de anchetă de rambursare, era justificat ca Comisia să ia în considerare costurile de producție constatate în anul 2012, iar nu prețurile de revânzare utilizate în cursul anchetei originale.

73 Or, într-o situație în care, astfel cum a arătat Comisia în deciziile atacate, de exemplu, în considerentul (84) al Deciziei C(2014) 9805 final, prețurile de revânzare nu acoperă costul produselor, inclusiv taxa antidumping, decât în 1 % din cazuri, nu s-a demonstrat nici pe departe că aceste taxe sunt într-adevăr reflectate în mod corespunzător.

74 Chiar creșterea cu 100 % a prețurilor de revânzare între perioada de anchetă inițială și a patra perioadă de anchetă de rambursare, invocată de reclamantă, este insuficientă în acest context pentru a demonstra că taxele antidumping au fost reflectate în întregime în cea de a doua dintre aceste perioade. Astfel, este suficient, după cum s-a precizat în esență la punctul 70 de mai sus, ca costurile de producție să fi crescut mai mult decât prețurile practicate pentru ca acestea din urmă să nu reflecte în mod corespunzător taxele antidumping, având în vedere evoluția costurilor de producție. Or, acest aspect este stabilit *a priori* de împrejurarea, evidențiată de Comisie, că în 99 % dintre cazuri costul produselor, inclusiv taxa antidumping, nu era acoperit de prețurile de revânzare în Uniune în anul 2012.

75 Prin urmare, în mod întemeiat Comisia a dedus taxa antidumping din prețul de revânzare către primul cumpărător independent din Uniune pentru a stabili prețul de export calculat pentru a patra perioadă de anchetă de rambursare, din moment ce nu se demonstrase că taxa antidumping era reflectată în mod corespunzător în primul preț.

[…]

77 Cu toate acestea, Comisia afirmă în mod corect, astfel cum arată în deciziile atacate, de exemplu, în considerentul (78) al Deciziei C(2014) 9805 final, că analiza prețurilor de revânzare în Uniune pentru a determina în ce măsură reflectă taxele antidumping trebuie efectuată în etapa comercializării după plata taxelor menționate, cu alte cuvinte, prin definiție, într-o etapă de comercializare în care prețul ia în considerare costuri suplimentare față de cele de care s-a ținut seama în faza de preț «franco fabrică» sau CIF [Preț CIF (Cost, Insurance and Freight. Cost, asigurare și navlu). În acest sens, trebuie subliniat că, atunci când regulamentul de bază prevede că anumite prețuri trebuie ajustate într-o etapă comercială diferită de cea în care se aplică, aceasta este pentru a asigura o comparație echitabilă a prețurilor care nu reflectă în mod necesar aceleași prestații. Astfel, articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază [în prezent, articolul 2

alineatul (10) litera (d) din Regulamentul (UE) 2016/1036[17]] prevede că compararea echitabilă a prețului de export și a valorii normale poate necesita ajustări pentru a ține seama de diferitele etape ale comercializării în care au fost practicate respectivele prețuri. Acest lucru nu este valabil însă atunci când este vorba numai despre evaluarea prețurilor de revânzare în Uniune în contextul articolului 11 alineatul (10) din regulamentul de bază, care nu prevede astfel de ajustări. De altfel, în măsura în care se justifică faptul că, în scopul aplicării acestei dispoziții, în anumite situații precum cea din prezenta cauză, Comisia analizează prețurile de revânzare ținând cont de toate costurile suportate înainte de revânzarea respectivă, după cum se reamintește la punctul 69 de mai sus, o analiză a prețurilor stabilite în faza prețurilor «franco fabrică» sau CIF, inclusiv atunci când taxele antidumping s-ar adăuga în mod artificial la aceste prețuri, astfel cum reclamanta susține că s-a procedat, cu alte cuvinte fără să se ia în considerare un anumit număr de costuri suportate înainte de revânzare, nu ar fi coerentă. În plus, în aceste situații, nu este necesar să se compare prețurile de revânzare în Uniune din două perioade succesive, comparație care, precum în prezenta cauză, poate fi afectată de lipsa omogenității în cursul etapelor comerciale în care importatorii produselor în cauză i-au facturat pe primii cumpărători independenți din Uniune. În schimb, este esențial să se verifice dacă elementele furnizate de importatorul în cauză demonstrează că prețul plătit efectiv de cumpărătorii respectivi în perioada analizată reflectă în mod adecvat taxele antidumping. În această privință, în deciziile atacate s-a subliniat, fără ca acest lucru sa fie contestat de reclamantă, că în perioada menționată reclamanta vindea produsele în mod preponderent pe baza prețului «livrat cu taxele vamale plătite», cu alte cuvinte cu toate costurile care apar înainte de livrare, ceea ce putea facilita verificarea menționată anterior.

78 În consecință, reclamanta nu se putea baza pe evoluția prețurilor aplicate în etapa prețurilor «franco fabrică» sau CIF, inclusiv majorate cu taxele antidumping, pentru a justifica faptul că în a treia perioadă de anchetă de rambursare, taxele antidumping erau reflectate în prețurile sale de revânzare în Uniune. Reclamanta ar fi trebuit să prezinte dovezi din care să rezulte că prețurile „livrat cu taxele vamale plătite” percepute în perioada în cauză acopereau toate costurile efectuate în acea etapă în legătură cu produsele în cauză, inclusiv taxele antidumping, ceea ce nu a făcut. Prin urmare, Comisia a dedus în mod corect taxa antidumping din prețul de revânzare către primul cumpărător independent din Uniune pentru a stabili prețul de export construit în ceea ce privește a treia perioadă de anchetă de rambursare, întrucât nu se demonstrase că taxa antidumping a fost reflectată în mod corespunzător în primul dintre aceste prețuri. Astfel, nu este necesară examinarea argumentelor părților cu privire la fiabilitatea sau modul de calcul al acestor prețuri „franco fabrică” sau CIF. În ceea ce privește susținerea reclamantei, formulată prin memoriul în replică, potrivit căreia chiar și compararea prețurilor de revânzare în faza „livrat cu taxele vamale plătite” ar avea un rezultat care ar trebui să conducă la o rambursare parțială a taxelor, trebuie subliniat că, indiferent de situație, nu este suficient de întemeiată pentru a fi luată în considerare în cadrul controlului legalității deciziilor atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2015, RFA International/Comisia, T-466/12, EU:T:2015:151, punctul 44 și jurisprudența citată).

79 Din considerațiile anterioare rezultă că al doilea motiv invocat de reclamantă, întemeiat pe o încălcare a articolului 11 alineatele (9) și (10) din regulamentul de bază în calculul prețului de export, este de asemenea neîntemeiat.”

IV. Procedura în fața Curții și concluziile părților

31. Cererea de recurs a fost depusă la grefa Curții la 25 ianuarie 2019.

17 Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene (JO 2016, L 176, p. 21).

32. RFA solicită Curții anularea hotărârii atacate și soluționarea definitivă a litigiului, în cazul în care se constată că acesta este în stare de judecată. În subsidiar, solicită trimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare. În orice caz, solicită obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

33. Comisia solicită Curții respingerea recursului și obligarea RFA la plata cheltuielilor de judecată.

34. Ședința programată pentru data de 25 martie 2020 a fost înlocuită cu întrebări ale Curții adresate părților, în vederea formulării unui răspuns scris.

V. Analiza recursului

A. Observații introductive

35. Analiza istoricului cauzei relevă faptul că de la instituirea taxelor antidumping prin regulamentul inițial au existat, în ceea ce privește taxele respective, diverse vicisitudini (acțiuni în anulare, cereri de rambursare a taxelor percepute și anchete de reexaminare, atât intermediare, cât și în perspectiva expirării), care nu pot fi ignorate cu ocazia soluționării recursului.

36. Această împrejurare justifică faptul că, înainte de a proceda la analiza motivelor de recurs, trebuie să amintim că, în abstract, după adoptarea taxelor antidumping, este posibilă fie reexaminarea lor, fie solicitarea rambursării lor, conform dispozițiilor regulamentului de bază.

37. Referitor la *reexaminare*, Curtea a formulat, în Hotărârea din 18 septembrie 2014[18], următoarele aprecieri: „[…] în ceea ce privește reexaminarea măsurilor care urmează să expire, în temeiul articolului 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, este vorba în esență de aprecierea faptului dacă eliminarea măsurii antidumping inițiale ar favoriza probabil continuarea sau reapariția dumpingului și a prejudiciului. […] [Î]n ceea ce privește o reexaminare intermediară în temeiul articolului 11 alineatul (3) din acest regulament, Comisia poate printre altele să examineze dacă circumstanțele privind dumpingul și prejudiciul s-au schimbat semnificativ sau dacă măsurile existente au produs efectele scontate și au eliminat prejudiciul stabilit anterior pentru a propune suprimarea, modificarea sau menținerea taxei antidumping stabilite la finalul anchetei inițiale”.

38. Procedura de *rambursare*, deși este apropiată de cea de reexaminare intermediară [de fapt, articolul 11 alineatul (8) al patrulea paragraf din regulamentul de bază permite cumularea lor], nu permite decât o examinare a marjei de dumping efective, iar nu o reexaminare a problemei generale privind prejudiciul.

39. Elementele comune procedurilor de reexaminare și de rambursare a taxelor percepute sunt incluse în articolul 11 alineatele (9) și (10) din regulamentul de bază și sunt chiar cele despre care RFA susține că au fost încălcate de Tribunal:

– alineatul (9) se referă la metoda care trebuie utilizată în anchetele de reexaminare și de rambursare. Regula este că în cadrul anchetelor respective se utilizează aceeași metodă „ca și în ancheta care a avut ca rezultat impunerea taxei”, cu excepția cazului în care circumstanțele s-au schimbat;

18 Hotărârea Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, denumită în continuare „Hotărârea Valimar”, punctele 52 și 55). În ceea ce privește controlul Comisiei referitor la reexaminarea intermediară, Curtea a adăugat că aceasta „poate […] să efectueze nu numai o analiză retrospectivă a evoluției situației examinate, începând cu instituirea măsurii definitive inițiale, pentru a evalua necesitatea menținerii sau a modificării acestei măsuri pentru a contrabalansa dumpingul care stă la baza prejudiciului, ci și o analiză prospectivă a evoluției probabile a situației, începând cu adoptarea măsurii de reexaminare, pentru a evalua incidența probabilă a unei eliminări sau a unei modificări a măsurii menționate”.

– alineatul (10) se referă la prețul de export construit. Pentru ceea ce ne interesează aici, acesta prevede că prețul respectiv poate fi determinat „fără să [se] deducă valoarea taxelor antidumping achitate”, în condițiile la care vom face referire în continuare.

B. Motivele de recurs

40. RFA precizează că recursul său „se limitează la contestarea constatărilor Tribunalului cu privire la cel de al doilea mijloc invocat de reclamanta în primă instanță și, mai exact, a punctelor 69-75 și 77-79 din hotărârea atacată” [19].

1. Primul motiv: „Tribunalul a efectuat o interpretare greșită a articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază și a jurisprudenței relevante și a realizat aprecieri de fapt inexacte din punct de vedere material”

41. Motivul cuprinde două aspecte.

a) Primul aspect: nemotivarea

1) Argumentele recurentei și ale Comisiei

42. Argumentul invocat de RFA cu privire la așa-zisa nemotivare este laconic. Aceasta se limitează să afirme că „Tribunalul nu a abordat argumentul recurentei referitor la lipsa unei schimbări a circumstanțelor” [20].

43. Comisia subliniază că Tribunalul nu are obligația să răspundă în mod exhaustiv la fiecare argument al recurentei, fiind suficientă o motivare care rezultă în mod implicit din considerațiile hotărârii.

2) Analiză

44. Critica întreprinderii RFA cu privire la acest aspect nu este ușor de înțeles, după ce a recunoscut că „Tribunalul a apreciat că creșterea costurilor de producție reprezenta o schimbare a circumstanțelor, în conformitate cu articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază” [21].

45. Astfel, în motivarea hotărârii atacate, Tribunalul explică de ce, în opinia sa, existau motive suficiente pentru a justifica schimbarea de către Comisie a metodei sale de calcul.

46. Concret, punctul 70 din hotărârea respectivă subliniază că se poate înlătura aplicarea aceleiași metode „atunci când parametrii pertinenți s-au modificat suficient pentru a face ca aplicarea metodei utilizate anterior să fie inaptă să dea un rezultat fiabil”.

47. Plecând de la această premisă, Tribunalul subliniază că în prezenta cauză a existat o variație a parametrilor respectivi, în special a costurilor de producție. Este adevărat (și de aici poate rezulta o anumită confuzie) că această variație a costurilor de producție este un element comun în evaluarea eliminării taxelor antidumping în calculul prețului de export în temeiul articolului 11 alineatul (10) din regulamentul de bază. Totuși, acest lucru nu se opune ca, pe fond, în argumentația Tribunalului, aceeași creștere a costurilor de producție să fie considerată și un factor determinant în *schimbarea circumstanțelor* care justifica *schimbarea metodei* utilizate.

19 Cererea de recurs, punctul 16.

20 *Ibidem*, punctul 28.

21 *Ibidem*, punctul 22.

48. În aceste condiții, Tribunalul nu săvârșește o eroare de motivare care ar putea conduce la anularea hotărârii atacate. Motivarea pe care o expune, chiar dacă ar fi eronată, există și este suficientă pentru ca recurenta să îi înțeleagă conținutul, pe care îl contestă pe fond.

49. Trebuie să se ia în considerare de asemenea faptul că în deciziile atacate Comisia a evidențiat un ansamblu de modificări ale situației de fapt și de variații importante survenite în cadrul anchetei în curs față de ancheta inițială, care justificau schimbarea metodei.

50. Dintre modificările respective, Tribunalul s-a concentrat pe creșterea costurilor de producție, ceea ce este logic, având în vedere că RFA făcuse referire în acțiunea sa și la acest element, în pofida faptului că mai existau și altele [22].

51. În sfârșit, astfel cum Curtea a avut ocazia să statueze în Hotărârea din 4 mai 2017 [23], referitor la un argument similar cu cel invocat de RFA, este suficient să menționăm că, în cadrul unui recurs, controlul Curții are scopul de a verifica în special dacă Tribunalul a răspuns suficient *tuturor* argumentelor invocate de reclamant. Această situație se regăsește în prezenta cauză.

52. În orice caz, trebuie să adăugăm că, deși lectura vreunui pasaj al punctelor 69 și 78 din hotărârea atacată ar putea sugera, la prima vedere, că Tribunalul a dezvoltat un raționament care se îndepărtează de cel al Comisiei, totuși el nu a înlocuit (ci doar a completat) motivarea deciziilor atacate. Prin urmare, în mod corect RFA nu invocă această aparentă înlocuire a motivelor în primul său motiv de recurs.

b) A doua parte: pretinsele erori de drept și constatările de fapt inexacte din punct de vedere material

1) Argumentația recurentei și a Comisiei

53. RFA rezumă argumentele sale după cum urmează: „[…] Atunci când a apreciat dacă taxele antidumping sunt reflectate în prețurile de revânzare, Comisia nu a efectuat analiza ținând cont de prețul de revânzare identificat cu ocazia anchetei care a condus la adoptarea regulamentului de bază, ci de costurile curente de producție în Rusia. Aceasta reprezintă o schimbare a metodologiei în sensul articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază. Comisia a arătat că împrejurările s-au schimbat în mod semnificativ de la ancheta inițială și că, mai concret, costurile de producție ale exportatorilor ruși au crescut cu aproximativ 100 %. Or, creșterile costurilor existau și erau deja cunoscute în perioadele de anchetă de rambursare cuprinse între anii 2008-2010.”

54. Comisia invocă modul de redactare a articolului 11 alineatul (9) pentru a susține că unica referire validă este cea din regulamentul inițial, deoarece este cel care „a avut ca rezultat impunerea taxei”.

22 Considerentul (19) coroborat cu considerentul (21) al Deciziei C(2014) 9805 final (cea luată ca model de Tribunal în hotărârea atacată) indică faptul că costurile celor doi producători-exportatori ruși au crescut semnificativ (aproximativ 100 %), în raport cu ancheta inițială și că: i) structura vânzărilor interne ale grupului a fost revizuită la scurt timp după încheierea anchetei inițiale; ii) fluxurile comerciale de export ale producătorilor-exportatori ruși au fost modificate; (iii) în cursul anchetei inițiale, producătorul-exportator a exportat în principal produsul în cauză FOB [Free On Board (franco la bord): vânzătorul livrează produsul la bordul unei nave în portul de îmbarcare. Începând cu acest moment, toate riscurile și costurile sunt în sarcina cumpărătorului] și DDP [Delivered Duty Paid (livrat cu taxele vamale plătite): include toate cheltuielile până la livrarea mărfii către cumpărător în locul convenit din țara de import]. După ancheta inițială au început să vândă EXW [preț EXW (Ex Works. În fabrică): marfa este livrată la sediul expeditorului, iar cumpărătorul suportă toate riscurile (și costurile) până la destinație]; iv) în timpul anchetei inițiale, vânzările produsului către clienții din Uniune se făceau EXW, CIF: expeditorul suportă costul asigurării și al navlului, iar cumpărătorul trebuie să preia marfa la bordul navei în portul de destinație, asumându-și riscul (și costurile) începând cu acest moment] și DDP. După ancheta inițială, revânzarea se efectua în principal DDP și v) solicitanta și societatea Am General LLC – Mishawaka, SUA („AMG”) au fost înființate după ancheta inițială. Solicitanta a devenit singurul cumpărător al produsului și îl exporta în special către Uniunea Europeană. AMG furniza solicitantei servicii administrative, precum procesarea comenzilor de vânzare și cumpărare, inclusiv logistica livrărilor, administrarea stocului și facturarea. În special, solicitanta i-a încredințat aceste sarcini în cadrul activității de export a grupului și vi) condițiile de piață existente în cursul anchetei inițiale s-au schimbat de asemenea în mod semnificativ.

23 Hotărârea RFA International/Comisia (C-239/15 P, EU:C:2017:337, punctul 27).

2) Apreciere

55. Astfel cum am arătat deja, articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază se referă, pe de o parte, la „ancheta care a avut ca rezultat impunerea taxei” și, pe de altă parte, la anchetele de reexaminare și de rambursare. În cursul ultimelor două anchete trebuie să se utilizeze aceeași metodă aplicată în prima anchetă, cu excepția cazului în care circumstanțele s-au schimbat.

56. Prin urmare, dispoziția pretins încălcată impune numai ca, ulterior, să se utilizeze „aceeași metodă ca și în ancheta care a avut ca rezultat impunerea taxei”. Întrucât în prezenta cauză taxa antidumping a fost instituită prin regulamentul de bază, modul de redactare a normei determină utilizarea ca element de referință a metodei utilizate în ancheta inițială, iar nu a celei aplicate în orice alt moment.

57. Odată stabilită această premisă (pe care, astfel cum arată Comisia în memoriul său în duplică, RFA o acceptă în mod tardiv la punctul 9 din memoriul său în replică, spre deosebire de ceea ce părea să rezulte din punctul 25 din cererea sa de recurs), cel de al doilea aspect al primului motiv de recurs nu trebuie să fie admis.

58. În cererea sa de recurs, RFA susținea că Comisia ar fi trebuit să adopte aceeași metodă ca în *alte* anchete ulterioare, diferite de cea care a condus la instituirea, în anul 2008, a taxelor antidumping. Concret, aceasta îi reproșa Comisiei (și Tribunalului, prin faptul că a confirmat raționamentul acesteia) că nu a reținut metoda pe care o folosise deja atunci când s-a pronunțat asupra *rambursării* taxelor antidumping aferente altor perioade anterioare [24].

59. Nu este exclus ca raționamentul RFA să poată avea, în mod ipotetic, un alt temei juridic decât cel ales de ea însăși [încălcarea articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază]. Cu toate acestea, singura dispoziție legală pe care RFA o consideră încălcată în cererea sa de recurs (pe care Curtea trebuie să o aibă în vedere) este articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, reproșându-i Tribunalului că a interpretat-o în mod eronat.

60. În aceste condiții, primul motiv de recurs este sortit eșecului, deoarece, astfel cum am menționat, interpretarea propusă de RFA, spre deosebire de cea a Tribunalului, nu este conformă cu dispoziția menționată.

61. În orice caz, astfel cum subliniază Tribunalul, adoptarea unei noi metode, diferită de cea utilizată în anchetele anterioare, ar fi justificată dacă s-ar considera că a existat o *schimbare a circumstanțelor*. La această posibilitate se referă punctul 70 din hotărârea atacată: „cu toate că a asigura soliditatea, în analiza economică, a comparării situației între cele două perioade justifică, în principiu, aplicarea aceleiași metode, nu aceasta este situația atunci când parametrii pertinenți s-au modificat suficient pentru a face aplicarea metodei utilizate anterior să fie inaptă să dea un rezultat fiabil”. Tribunalul confirmă, în acest pasaj, ceea ce Curtea reținuse deja în Hotărârea Valimar.

62. Or, stabilirea aspectului dacă a existat sau nu *de facto* o schimbare a circumstanțelor este o apreciere care, la fel ca restul presupuselor „constatări de fapt inexacte din punct de vedere material” pe care RFA le reproșează Tribunalului, nu poate fi utilizată ca temei pentru a justifica un recurs, care este limitat la chestiuni de drept, iar nu de fapt.

24 În hotărârea (definitivă) pronunțată în cauza T-487/14, CHEMK și KF/Comisia (EU:T:2018:792), la aceeași dată cu hotărârea atacată în prezenta cauză, Tribunalul a respins o pretenție similară, formulată de CHEMK și KF împotriva deciziei finale din procedura de reexaminare în perspectiva expirării taxelor antidumping respective. Potrivit punctului 61 din acea hotărâre: „[î]n speță, reclamantele *nu solicită însă, pentru ancheta de reexaminare a măsurilor care urmează să expire, aplicarea aceleiași metode ca și pentru ancheta inițială, ci aplicarea aceleiași metode ca și pentru ancheta de reexaminare care a condus la regulamentul intermediar*. Astfel, în discuție este problema reflectării taxelor antidumping care, prin definiție, nu erau în vigoare în perioada de anchetă inițială” (sublinierea noastră).

63. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra situației de fapt și nici, în principiu, să examineze probele pe care Tribunalul le-a reținut în susținerea acesteia [25]. Aprecierile de fapt din hotărârea atacată nu pot fi, așadar, atacate cu recurs decât în cazul în care se invocă denaturarea elementelor de probă care rezultă, în mod evident, din documentele depuse la dosar, situație care nu se regăsește în prezenta cauză.

64. În orice caz, având în vedere că litigiul vizează repercutarea ulterioară a taxelor antidumping (acesta fiind în realitate nucleul litigiului), articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază nu este o dispoziție adecvată pentru soluționarea sa. În ancheta inițială nu poate fi vorba despre o *metodă* aptă să stabilească dacă taxele antidumping se repercutează sau nu: această informație lipsește în mod evident din orice anchetă inițială, care vizează tocmai instituirea taxei antidumping.

65. În aceste condiții, nu poate exista prin definiție o *metodă unică* aplicabilă atât în ancheta inițială, cât și în anchetele ulterioare de rambursare, în ceea ce privește repercutarea taxelor antidumping asupra prețului de revânzare a produselor în Uniune. În aceeași măsură, nu poate fi vorba despre o *schimbare de metodă*, deoarece, insistăm, în anchetele inițiale nu există propriu-zis nicio metodă pentru a verifica repercutarea asupra prețurilor de revânzare a unei taxe antidumping inexistente până atunci.

66. Criteriul imuabilității metodei (cu excepția unei schimbări a circumstanțelor) stabilit la articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază este, așadar, inaplicabil în prezenta cauză.

2. Al doilea motiv de recurs

67. RFA rezumă al doilea motiv de recurs după cum urmează: „Tribunalul a interpretat în mod eronat articolul 11 alineatul (10) din regulamentul de bază, aplicând un criteriu juridic incorect. Conform criteriului juridic elaborat de Tribunal, dovada includerii taxelor antidumping în prețurile de export se face numai prin date privind prețurile DDP, și demonstrând că noile prețuri cuprindeau nu numai taxele antidumping, ci și toate costurile de producție indicate. Nici articolul 11 alineatul (10) din regulamentul de bază și nici Avizul Comisiei privind rambursarea taxelor antidumping[26] […] nu conțin o astfel de cerință”.

a) Prima parte: includerea în calculul prețului de export nu numai a taxelor antidumping, ci și a costurilor de producție

1) Argumentația recurentei și a Comisiei

68. RFA critică conținutul punctelor 72-75 din hotărârea atacată, susținând că articolul 11 alineatul (10) din regulamentul de bază prevede numai că producătorul trebuie să prezinte elemente de probă concludente conform cărora taxa s-a repercutat în mod corespunzător asupra prețurilor de vânzare în Uniune.

25 A se vedea în special Hotărârea din 27 februarie 2020, Republica Lituania/Comisia (C-79/19 P, EU:C:2020:129): „din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene rezultă că aceasta nu este competentă să se pronunțe asupra situației de fapt și nici, în principiu, să examineze probele pe care Tribunalul le-a reținut în susținerea acesteia. Astfel, din moment ce aceste probe au fost obținute în mod legal și au fost respectate principiile generale de drept, precum și normele de procedură aplicabile în materie de sarcină și de administrare a probelor, numai Tribunalul are competența de a aprecia valoarea care trebuie să fie atribuită elementelor care i-au fost prezentate. Această apreciere nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării acestor elemente, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții”.

26 JO 2014, C 164, p. 9.

69. Potrivit RFA, este destul că prețurile de revânzare au crescut suficient în raport cu prețurile evidențiate în cursul anchetei inițiale. Dacă luarea în considerare a costurilor de producție ar fi relevantă în acest scop, Comisia ar fi trebuit să dezvolte articolul 4.1 litera (b) din Avizul său privind rambursarea taxelor antidumping [27] pentru a le include.

70. Comisia susține că solicitantul trebuie să demonstreze nu numai că a avut loc o creștere a prețurilor de revânzare, ci și că taxa „este reflectată în mod corespunzător" în prețurile respective.

2) Apreciere

71. În conformitate cu articolul 11 alineatul (8) primul paragraf din regulamentul de bază, procedurile de rambursare se întemeiază pe demonstrarea faptului că marja de dumping pe baza căreia au fost achitate taxele a fost eliminată sau redusă la un nivel inferior nivelului taxei în vigoare.

72. Articolul 11 alineatul (10) din regulamentul de bază permite, pentru a calcula prețul de export [în conformitate cu articolul 2 alineatul (9)], să nu se deducă valoarea taxelor antidumping achitate. Această posibilitate există totuși numai „atunci când sunt prezentate elemente de probă concludente conform cărora taxa este reflectată în mod corespunzător în prețurile de revânzare și în prețurile de vânzare ulterioare în Comunitate".

73. Recursul ridică în cuprinsul acestui punct o problemă care, în considerarea efectelor sale asupra altor cauze, trebuie analizată în termeni generali, pentru ca, ulterior, să se aibă în vedere în mod special circumstanțele din prezenta cauză.

i) Stabilirea prețului de revânzare: poate fi examinată numai dacă au fost repercutate taxele antidumping?

74. Teza RFA, susținută în mod repetat, este că, atunci când se verifică după furnizarea unor dovezi concludente dacă taxele antidumping au fost incluse (sau reflectate) în prețurile de revânzare, nu trebuie să se analizeze efectele altor factori, astfel cum recunoaște Tribunalul, urmând abordarea Comisiei. Așadar, ar fi suficient ca noile prețuri să fie mai mari decât suma prețurilor vechi, plus taxa antidumping, pentru ca aceasta să fie considerată inclusă.

75. Nu împărtășim această teză. În opinia noastră, este mai logic (și mai conform cu o interpretare integrată a normei invocate) să se susțină că o creștere a prețurilor de revânzare în Uniune, în raport cu cele inițiale, nu implică în mod automat că taxele antidumping au fost reflectate în mod corespunzător și în totalitate în prețurile finale.

76. Astfel, se poate deduce că noile prețuri, chiar dacă sunt mai mari decât cele vechi, nu reflectă în mod adecvat (cu alte cuvinte nu includ) taxele antidumping dacă: a) în perioada cuprinsă între momentul inițial și cel final, costurile de producție au crescut semnificativ și b) noile prețuri de revânzare nu reflectă această creștere a costurilor.

77. Acest argument, de a cărui corectitudine nu ne îndoim, este în esență cel utilizat de Tribunal: „articolul 11 alineatul (10) din regulamentul de bază nu implică în niciun fel, în măsura în care privește problema dacă «taxa este reflectată în mod corespunzător în prețurile de revânzare», că numai echivalentul taxei antidumping ar trebui inclus în noul preț de revânzare în plus față de prețul

27 Articolul 4.1 litera (b) [„Aplicarea articolului 11 alineatul (10) din regulamentul de bază"] din Avizul Comisiei privind rambursarea taxelor antidumping prevede următoarele: „Când prețul de export este calculat în conformitate cu articolul 2 alineatul (9) din regulamentul de bază, Comisia calculează acest preț fără să deducă valoarea taxelor antidumping achitate, atunci când se prezintă dovezi concludente că taxa este reflectată în mod corespunzător în prețurile de revânzare și în prețurile de vânzare ulterioare în Uniune. Comisia va examina dacă taxele antidumping au fost incluse în creșterea prețurilor de vânzare către clienții independenți din Uniune în intervalul cuprins între perioada inițială și perioada de anchetă de rambursare."

de revânzare practicat anterior pentru a putea beneficia de un răspuns pozitiv. O taxă suplimentară în raport cu costurile suportate în mod normal este «reflectată în mod corespunzător» numai dacă se adaugă la aceste alte costuri. Or, dacă aceste alte costuri cresc, dar prețul de revânzare crește mai puțin, în realitate, taxa nu este decât parțial sau deloc adăugată la aceste alte costuri, chiar dacă echivalentul taxei a fost adăugat la prețul de revânzare practicat anterior" [28].

78. Adăugăm că, în orice caz și astfel cum afirmă Comisia în mod corect, practica administrativă urmată de această instituție nu este aptă să modifice norme juridice obligatorii adoptate de instituțiile Uniunii.

ii) Aplicarea acestui criteriu în hotărârea atacată

79. Tribunalul a prezentat motivul pentru care afirmația recurentei potrivit căreia prețurile de revânzare au crescut cu peste 100 % între perioada de anchetă inițială și a patra perioadă de anchetă de rambursare nu era suficientă pentru a demonstra că taxele antidumping au fost reflectate în totalitate în acele prețuri.

80. În opinia Tribunalului, „este suficient […] ca costurile de producție să fi crescut mai mult decât prețurile practicate pentru ca acestea din urmă să nu reflecte în mod corespunzător taxele antidumping, ținând seama de evoluția costurilor de producție. Or, acest aspect este demonstrat *a priori* de împrejurarea, evidențiată de Comisie, că, în 99 % dintre cazuri, costul produselor, inclusiv taxa antidumping, nu era acoperit de prețurile de revânzare în Uniune în anul 2012" [29].

81. Tribunalul a considerat că RFA nu a furnizat „elemente de probă concludente" privind reflectarea taxei antidumping în prețul de revânzare și că, în consecință, nu se impunea deducerea valorii taxelor antidumping achitate. Astfel cum vom detalia în continuare, nu se contestă faptul că sarcina probei necesară pentru a nu realiza deducerea respectivă revine operatorului economic, iar nu Comisiei, a cărei funcție este de a aprecia nivelul *caracterului concludent* al elementelor de probă prezentate de acesta.

82. Trebuie să insistăm din nou asupra faptului că aprecierile Tribunalului privind dovedirea situației de fapt nu pot fi revizuite în cadrul unui recurs, ci numai prin mijloacele limitate la care am făcut referire anterior [30]. În plus, în prezenta cauză, nivelul de probă impus recurentei era extrem de exigent, deoarece aceasta trebuia să prezinte elemente de probă care să dovedească *în mod concludent* chestiunea în litigiu.

83. Dacă, având în vedere această cerință, Tribunalul explică în mod argumentat motivul pentru care consideră că RFA nu a reușit să demonstreze acel fapt, este foarte dificil pentru Curte să reexamineze această apreciere în recurs. În prezenta cauză nu există niciunul dintre motivele excepționale (denaturarea evidentă a faptelor, care trebuie să rezulte din documente din dosar care să dovedească existența sa).

28 Punctul 71 din hotărârea atacată. Acest punct coincide cu punctul 64 din Hotărârea (definitivă) din 15 noiembrie 2018, CHEMK și KF/Comisia (T-487/14, EU:T:2018:792).

29 *Ibidem*, punctul 74.

30 A se vedea punctul 63 și jurisprudența Curții citată.

84. Ar trebui avut în vedere de asemenea faptul că, atunci când supune controlului elementele luate în considerare de Comisie, Tribunalul trebuie să respecte criteriul potrivit căruia, „în domeniul politicii comerciale comune și în special în domeniul măsurilor de protecție comercială, instituțiile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le examineze” [31].

85. Aplicarea acestui criteriu în prezenta cauză pledează în favoarea menținerii pozițiilor adoptate de Comisie și transferă către recurentă o sarcină și mai grea pentru a infirma motivele deciziilor atacate [32].

86. În sfârșit, să nu uităm că a patra perioadă de anchetă de rambursare coincide cu intervalul de timp avut în vedere în ancheta de reexaminare în perspectiva expirării, care a condus la adoptarea Regulamentului de punere în aplicare nr. 360/2014. Astfel cum am arătat deja, acțiunea introdusă de CHEMK și KF (întreprinderi afiliate cu RFA) împotriva acestui regulament a fost respinsă prin Hotărârea Tribunalului din 15 noiembrie 2018 [33], care a rămas definitivă.

87. În acțiunea respectivă, s-a analizat de asemenea schimbarea metodei în raport cu ancheta de reexaminare intermediară și s-a dat de asemenea atenție creșterii costurilor de producție, ca factor determinant pentru deducerea taxelor antidumping în calculul prețului de export, trăgându-se aceleași concluzii ca în hotărârea atacată în această procedură. Similaritatea cu prezenta cauză este mai mult decât remarcabilă, iar rezultatul la care a ajuns Tribunalul coincide cu răspunsul nostru privind acest aspect al celui de al doilea motiv de recurs.

b) A doua parte: acceptarea exclusivă a datelor privind prețurile DDP ca dovadă a includerii taxelor antidumping în prețurile de export

1) Argumentația recurentei și a Comisiei

88. RFA impută Tribunalului faptul că la punctele 77 și 78 din hotărârea atacată acesta a acceptat numai posibilitatea de a prezenta prețuri DDP ca dovadă a includerii taxelor antidumping în prețul de revânzare.

89. RFA invocă în acest sens articolul 4.1 litera (b) din Avizul Comisiei privind rambursarea taxelor antidumping și adaugă că nicio dispoziție juridică aplicabilă nu stabilește dacă este obligatoriu să se prezinte ca dovadă prețuri DDP sau să se facă referire la prețuri EXW sau CIF, care includ taxele antidumping.

90. Comisia invocă împotriva acestei abordări faptul că, în conformitate cu articolul 11 alineatul (10) din regulamentul de bază, regula este că taxa antidumping se deduce în calculul prețului de export și că, pentru a nu o deduce, dovada includerii sale în prețurile de revânzare trebuie să fie concludentă.

91. Potrivit Comisiei, Tribunalul nu a redus mijloacele de probă ale recurentei, ci a folosit elementele furnizate de aceasta. În plus, Comisia reiterează că nu este suficient ca prețurile de revânzare să fluctueze, ci trebuie dovedit că taxa antidumping se reflectă în prețurile de revânzare.

31 Hotărârea Valimar, punctul 51, cu citarea Hotărârii din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punctele 40 și 41), și a Hotărârii din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctul 63).

32 Hotărârea Valimar limitează controlul jurisdicțional al aprecierii efectuate de instituții „la verificarea respectării regulilor de procedură, a exactității materiale a faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței oricărei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței oricărui abuz de putere” (punctul 51).

33 Hotărârea CHEMK și KF/Comisia (T-487/14, EU:T:2018:792).

2) Apreciere

92. Contrar celor susținute de RFA, Tribunalul nu a limitat, în hotărârea atacată, mijloacele de probă de care dispunea recurenta. Dimpotrivă, acesta a respectat criteriul pe care îl stabilise deja în Hotărârea Einhell Germany și alții/Comisia: „cu condiția de a fi «concludentă», proba reflectării taxelor antidumping asupra prețurilor de revânzare și a prețurilor de vânzare ulterioare în Uniune poate fi făcută prin orice mijloc” [34].

93. Astfel cum am arătat, hotărârea atacată nu stabilește o limitare a mijloacelor de probă pe care trebuia să le furnizeze RFA. Aceasta indică pur și simplu motivul pentru care probele prezentate de această întreprindere nu erau adecvate, în prezenta cauză, pentru a fi calificate drept dovadă *concludentă* în sensul că taxa antidumping era reflectată în prețurile de revânzare.

94. Este vorba despre o situație de fapt care trebuie analizată în funcție de împrejurările din fiecare cauză. Comisia a justificat cum a fost în măsură, în anchetele anterioare, să tragă concluzii cu privire la elementele colectate, inclusiv analiza evoluției prețurilor de revânzare, și s-a concentrat imediat pe diferite date din care deducea că informațiile furnizate nu erau fiabile.

95. Faptul că, într-un anumit context, s-ar ajunge la o soluție nu presupune că într-un context diferit trebuie să se obțină același rezultat. În consecință, accentul ar trebui să se pună, astfel cum s-a întâmplat, pe circumstanțele referitoare la noile perioade de anchetă de rambursare.

96. RFA a prezentat ca dovadă un tabel care arăta evoluția prețurilor sale medii ponderate EXW și CIF, de la ancheta inițială până la a patra perioadă de anchetă, prin care încerca să demonstreze că prețurile sale de revânzare includeau taxa antidumping.

97. Deciziile atacate conțineau diverse argumente cu ajutorul cărora Comisia arăta că aceste date, furnizate de RFA, nu erau fiabile. Acțiunea în anulare urmărea acceptarea fără rezerve a afirmațiilor recurentei, ceea ce Comisia a refuzat să facă.

98. Tribunalul, atunci când a verificat elementele de probă (a căror evaluare trebuie realizată în condițiile la care am făcut referire anterior), a confirmat aprecierea probelor efectuată de Comisie, iar această analiză a hotărârii atacate – astfel cum de asemenea am arătat – nu poate fi atacată cu recurs, excepție făcând motivul limitat care constă în denaturarea faptelor considerate dovedite, situație care nu se regăsește în prezenta cauză.

3) Apreciere subsidiară

99. Spre deosebire de ceea ce a susținut în fața Tribunalului [35], RFA nu a reluat în recurs critica potrivit căreia, în cazul în care considera că anumite informații privind costurile nu erau fiabile, Comisia ar fi trebuit să o informeze în cursul vizitelor de anchetă sau cât mai repede posibil, în vederea remedierii lor.

100. Având în vedere că această critică nu a fost inclusă în recurs, Curtea, în mod logic, nu este obligată să o abordeze.

34 Hotărârea din 18 noiembrie 2015 (T-73/12, EU:T:2015:865, punctul 155).

35 Punctul 94 din acțiune.

101. Totuși, pentru a elimina orice îndoială în această privință, poate fi oportun să amintim că, în contextul articolului 11 alineatul (10) din regulamentul de bază, Comisia nu este obligată să acționeze din oficiu, ci numai să aprecieze *elementele de probă concludente* furnizate de partea care solicită deschiderea anchetei de rambursare [36]. Solicitantul, iar nu Comisia, este cel care are sarcina de a dovedi, cu nivelul de exigență ridicat pe care îl impune adjectivul *concludent*, că taxa este reflectată în mod corespunzător în prețurile de revânzare.

102. Prin urmare, cel de al doilea motiv de recurs este inadmisibil, ceea ce, împreună cu respingerea primul motiv, conduce la respingerea recursului în totalitate.

103. În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, se impune obligarea RFA la plata cheltuielilor de judecată.

VI. Concluzie

104. Având în vedere considerațiile anterioare, propunem Curții:

1) Respingerea recursului.

2) Obligarea RFA International, LP la plata cheltuielilor de judecată.

36 În Hotărârea din 22 martie 2012, GLS (C-338/10, EU:C:2012:158, punctul 32), Curtea a statuat că „Comisia are obligația de a examina din oficiu toate informațiile disponibile, din moment ce rolul acesteia într-o anchetă antidumping nu este acela al unui arbitru, a cărui competență s-ar limita la a decide numai pe baza informațiilor și a elementelor de probă furnizate de părțile implicate în anchetă”. Această hotărâre a fost pronunțată într-un context diferit, deoarece era vorba despre un litigiu privind stabilirea valorii normale în cursul unei anchete inițiale.